

„Nikske....” antwoordde ze starend.

Ze voelden, dat ze mekaar niet dierven aan te zien.

't Bleef stille, veel seconden lang.

Toen rees Perdanske eensklaps schielijk op, trad op heur moeder toe, kuste haar op 't oude bleeke gezicht en toen begonnen ze gelijk te schreien.

Omeer liep 't huizeke uit.

„Geloofst zij Jezus Christus!”

„Amen,” zeien gelijkelijk Valle, Perdanske en Omeer zich kruisend, binst de dikke paster 't huizeke met dien groot intrad.

„Hoe gaat het al maseur.... verheugd u „zoo wel terug te zien!” sprak hij dan met vriendelijken lach de hand drukkend van maseurken Buonavontura en dan tot Valle: „Ah Valle, ge zijt wel blij dat ge uw kind nog een keer hier hebt!”

„Das iet, woar 'k God dankbaar veur „ben menier de paster,” antwoordde ze en dan den zetel toeschuivend, „zet ou astoe- „blieve.”

Hij deed zoo en als hij in breede gemoedelijkheid neerzittend den ouden zetel fel deed kraken, lachten ze allen.

„'t Is toch niet gevaarlijk, Valle?” vroeg de paster schertsend, terwijl hij met een bedenkelijk gezicht naar onder zag.

„Neeë.... neeë.... zijt moar gerust!”

„Ha Omeer, ik zou hem bijkans vergeten.” sprak de paster, den jongen de hand reikend en dan tot Perdanske, „Hij is struisch geworden, uw broer.”

„'t Is twee jaren, dak vort ben 'menier „de paster,” antwoordde ze, „in dien tijd „kan d'r veul veranderen.”

„Ge bent verdikke met gerij gekomen „Valle!” sprak de paster dan met een leutig lachje.

Valle knikte blij verrast.

„Moar toch!”.... Menier de paster heet 't gezien?”

„Nee, maar ik weet 't toch.”

„Natuurlik.... ne paster weet alles!” zei Valle.

„Als dat maar waar was,” antwoordde hij met een grappige zucht. „Wat gij, maseur?”

Perdanske gaf er geen antwoord op.

„Nee,” verklaarde hij dan, „gisteren heb „ik er zelf mee gereden, Cyriel die was zoo „beleefd....”

„Cyriel is ne broave minse,” sprak Valle.

„Zeker, zeker.” beaamde hij, „Hebt gij „zijn kasteelken al gezien, maseur? Dat „is 't schoonste huis van 't gansche dorp, „schooner dan de pastorie!”

„O, ho!” lachte Omeer.

„Toet, toet.... 't is gelijk ik zeg.... wat „gij Valle?”

Maar voor die kon antwoorden, sprak Perdanske opeens.

„Menier de paster, ik most ik ou 't com- „pliment doen van Pater Ildefonsus,”

„Pater Ildefonsus.... ge kent die?”.... riep de paster verheugd en dan dadelijk in tevreden herinnering, „Pater Ildefonsus „ach zoo.... dat doet me goed van hem „te hooren.... we waren samen op 't groot „seminarie.... welzoo.... welzoo....!”

En hij sprak voort over zijn leven als student en vertelde van guitenstreken, die Omeer luid deden lachen.

Valle zat terzijde op haar stoel bij de kachel en de blik in haar oude oogen droomde wat weg: ze zag in schimmen Omeer, die bij 't raam stond, den grooten zwarten paster in den ouden zetel en over hem het nonneke, dat Perdanske was, heur blonde Perdanske, dat vroeger hier in dit eigenste kamerke zong en lachte.... de stemmen vergonsden in heur ooren.... het licht schemerde..

Omeer, beschaamd voor den paster, trad op haar toe, gaf haar een duwke, zei zacht: „.... Moedere.... alla.... ge mot nie sloape....”

Toen schrok Valle op, keek verward en verlegen en lachte om iets, wat de paster zegde, maar ze had het niet verstaan.

Een wijle later kwamen de anderen.

Kamiel en Allewies en Pharaïlde en Sjuul en Octaaf en Manse, met tweeën en drieën